

И о в к а. — Тогава — — Но знай, че азъ отъ тебе не искамъ жертви — — Само едно: менъ ми е необходимо — — менъ ми е насъщно — — както на птичката е потрѣбенъ просторъ, ти да знаешъ, че те обожавамъ като талантъ; че въ всѣка твоя картина, азъ виждамъ въплотение на мои блѣнове — — — че ако не бѣше ти, то азъ сама щѣхъ да стана художница — — че като творецъ, азъ — те обичамъ; че азъ те любя! — Отпаднала, тя оборва глава.

Б о р ь о. — Съчувствено. Йовке!

И о в к а. — Съ сподавѣнь гласъ. И да знамъ, че това ми е позволено — — Ето какво: години, години ꙗжидахъ да ти кажа, а все нѣмахъ смѣлость —

Борьо, — Унесенъ. Би казалъ човѣкъ, че това е сънъ! Тѣй мило и тѣй обайно! — — — Защо не бѣха отвързани очитѣ ми да те видѣхъ въ този мигъ, когато изказа тия задушевни и звучни слова! Понича да се развѣрже.

И овка. — Хваща му рждѣтъ. Не бива!

Б о р ъ о. — Да зърна тия дълбоки очи!

Й о в к а. — Свела ржѣтъ му, безъ да ги пустне. Не; подобръ, че не ме гледашъ. Инакъ — никога, никога не бихъ се осмѣлила! —

Кжсо мълчание.

Й о в к а. — Тръпетно стиска ръцѣтъ му. Колко сладко било! — Колко мило било: да обичашъ и да знаешъ, че ти е позволено.

Борь о. — Дивно момиче!

И овка. — А колко сладко би било, ако и азъ бихъ
била томува — —

Б о р ъ о. — Затаено. И ако то е въ сжщность!

Повка. — Стисва ржѣтъ му, готова да се отпусне на гърдитъ му, ала нѣщо се възпрѣва въ душата ѝ, отдрѣпва се, стисва нервно пѣсници и въ изнемога отпуща до прозорѣца глава.

Дълго мълчание.